

En sang om de to Kristi martyrer i Brüssel, som blev brændt af sofisterne i Louvain (Löwen) den 1. juli 2023.

1 Begynd nu sangen ren og klar,
alt efter Herrens tykke.
om, hvad iblandt os gjort han har
for navnet sit at smykke;
i Nederland i Brüssel by
ved tvende ungersvende
han skabte lovsang under sky,
så alle klart kan kende:
Hans gaver dem besjæled.

2 Johannes navn den første bar,
så rig på Herrens goder,
og efter Ånden Henrik var
i Kristi navn hans broder;
nu borte fra al verdens nød
de have kronen vunden,
for Kristi navn en martyrdød
så herlig de har funden,
Hans hellige de ere.

3 Den gamle fjende lod dem hårdt
i fængslet længe smægte,
Guds-ordet tog man fra dem bort.
med list det vilde nægte.
Fra Löwen kom sofisters hær
med deres kunster stærke;
men Ånden var Guds vidner nær,
det fjenden fik at mærke:
han intet kunne vinde.

4 De kvæded både surt og sødt
og mange kunster øved;
de unge stod som mure støt,
hvad end sofister prøved.
Den gamle fjende knurrede vred,
da han blev overvunden;
han arrig mod de drenge bed,
og straks fra samme stunden
han tænkte dem at brænde.

5 Man borttog deres klosterdragt
og dem af kirken stødte;
de unge gav derpå ej agt,
de tålte, hvad dem mødte;

de takked' Gud, fordi Han snart
fra jord dem vilde tage,
hvor Djævelen så åbenbart
så mange mon bedrage
ved sine falske kunster.

6 Men Herren sine offerlam
i præstedragt mon klæde,
sig selv de måtte ofre Ham,
i Kristi orden træde,
fra verden afdø og dens lyst,
afsværge hykleriet
og stige op til Himlens trøst
fra munkeri befriet
og alt slags pavepåfund.

7 Et lille skrift man for dem skrev,
det skulde frem de bære
for folket som et segl og brev
på deres tro og lære.
Den største last, man hos dem fandt,
var den, at vi alene
skal tro, at Herrens ord er sandt,
ej pavelærdom tjene;
derfor de skulle brændes.

8 To store bål man tændte an,
til dem de unge førte;
sig måtte undre hver en mand,
at sligt dem aldrig rørte.
Med glæde de på bålet stod
og sang Guds lov og ære;
men borte var sofisters mod
ved denne nye lære;
de sporede Guds finger.

9 De angrer nu den store skam,
de ugjort så' den gerne:
de tør ej gøre brask og bram,
men skjuler sagens kerne.
I hjertet lyder Herrens røst,
de hårdt er overvundet,
og Ånden viser deres brøst:
at Abels blod er rundet,
det Kain fluks måtte melde.

10 Den aske kan ej dækkes til.
i hvert et land den flyver:

Bæk, hul, grøft, grav ej hjælpe vil,
og ej, hvad fjenden lyver.
De, han har ved sit onde mord
til tavshed tro't at tvinge,
de taler i det stærke ord,
som sig om land mon svinge
med Åndens røst og mæle.

11 Med mere løgn de stadig vil
det store mord udsmykke.
et digt de lave kunstigt til,
de stadig ondt vil brygge:
Guds helg'ner efter deres død
ej finde fred i grave:
De sige: i den sidste nød
de ungersvende have
fornægtet deres lære.

12 Men lad dem kun ved løgn sig fri,
de vinder aldrig livet:
vi ville takke Gud, fordi
Han os sit ord har givet.
Nu kommen er vor sommertid,
sig vintren bort mon vende;
Han, som har sendt slig nåde hid,
Han vil den og fuldende
og sejr i hånd os give.

Martin Luther, 1523, Efter Hans Rasmussen
1890.